

רוב חברי עולמי טל ה - USA TODAY , The New York Times
הישראל - מוסמך לפרסום

"זה כואב כי אני מחדד לאהוב אותך.
אני מחדד שתעזבי אותי ואני שוב אהיה לבד.
רק שהפעם זה יהיה פי אלף יותר קשה,
כי ארע מה אני מפסיד"

קולו של ארצ'ר

מיה שרידן

קולו של ארצ'ר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אפילוג מורחב

כששמעתי צליל חרישי ועמום של שלג נרמס, חייכתי לעצמי, ניגבתי את ידיי ותליתי את מגבת המטבח על ידית התנור. מיהרתי אל הדלת האחורית – ככל שאישה בחודש התשיעי להריונה יכולה למהר – וכשהבטתי מבעד לזגוגית, ראיתי את בעלי מתקרב אל הדלת וגבישי שלג נוצצים בשיערו הכהה. משב רוח מקפיא העביר בי רעד כשארצ'ר נכנס הביתה כשהוא מדיף נוחח שלג טרי, לצד ריחו הייחודי של הגבר שאהבתי.

"היי", בירכתי אותו לשלום, שמחה שהוא חזר כל כך מוקדם.

"זה היה מהיר."

נודם יצא אל הטנדר לאסוף את הבנים והכלבים כדי שלא אצטרך להכניס עוד שלג לבית שלהם, הוא סימן לי, ואז העביר יד בשיערו והעיף את פתיתי השלג.

אתה בטוח שלא היה להם אכפת לקחת גם את הכלבים?

ארצ'ר משך בכתפיו. הם התעקשו להעניק לנו לילה שקט לחלוטין. יש להם בית גדול. נראה לי שבסתר ליבם הם נהנים למלא אותו ברעש ובבלגן מדי פעם. הוא חייך בחיבה.

החזרתי לו חיוך וליבי נמלא הכרת תודה כשחשבתי על כל

האהבה והתמיכה שהקיפו אותנו פה, בפליון. כשחשבתי על המשפחה שהקמנו.

ארצ'ר תלה את מעילו על אחד המתלים בחדרון הכניסה החדש, שאת בנייתו השלים כשהרחיב את הבית רק חודש קודם לכן. הוא לא בנה רק חדרון כניסה, ששימש גם כחדר כביסה, אלא הוסיף חדר שינה שאותו הפך לחדר של הבנים, וחדר אמבטיה חדש. תמיד אהבתי את הבית החמים הזה – פה התאהבתי בארצ'ר, וכל כך שמחתי שמצאנו מקום לשכן בו את משפחתנו המתרחבת.

הוא חלץ את מגפיו מכוסי השלג בבעיטה, הניח את ידו על בטני והתכופף לנשק אותי. *מה שלזמו?* שאל כשצעדנו אל הסלון, שם הבערתי אש עזה שחיממה את החדר והאירה את החלל האפלולי בווהרה.

חייכתי. *תפסיק לפנות אליו בלשון זכר.* זאת הייתה הבריחה הקבועה שלנו, אף על פי ששנינו היינו בטוחים שיהיה לנו עוד בן, לא רק מפני שהייתה לי הרגשה שזה בן, אלא גם כי במשפחת הייל לא נולדה בת מזה ארבעה דורות. הבת האחרונה הייתה דודה־רבתא שנולדה בשנת 1912. לא חשבתי שהתינוק הזה יקטע את הרצף ובכל מקרה שמחתי למלא את הבית בבנים שלוחי רסן.

התיישבנו על הספה והצטנפתי לצד ארצ'ר כשהוא הניח עליי את זרועו והצמיד אותי אליו. מחוץ לחלון, השלג ירד בקצב קבוע, והפתיתים התפוחים והרכים צנחו מהשמיים. "הממ", המהמתי. "הדממה... מוזרה." צחקתי קלות והרמתי אליו את מבטי.

הוא חייך. *ונחמדה, הוסיף.*

"כן, ונחמדה," הסכמתי. היה זה יום הולדתו של ארצ'ר, ונורם ומגי לקחו אליהם את הבנים והכלבים כדי שיהיה לנו קצת זמן לעצמנו, וגם מאחר שהגבעה מאחורי הבית שלהם הייתה מושלמת

לרכיבה על מזחלות והכלבים ייהנו להתרוצץ עליה. השלג אמור לרדת כל הלילה. הבנים תמיד אהבו לישון אצל נורם ומגי, אבל כשהבטחנו להם שהם ירכבו על מזחלות הם כמעט יצאו מעורם מרוב להיטות לנסוע לשם. חייכתי כשחשבתי על התאומים הקטנים שלי, על הבנים המתוקים והרועשים שלי.

"יום הולדת שמח, לחשתי כשהעברתי את ידי במורד חזהו של ארצ'ר, הכנסתי אותה מתחת לשולי חולצתו והנחתי אותה על העור החם של שרירי הבטן שלו. העברתי את אצבעי באיטיות על כל אחד מהשרירים והרגשתי אותם מתכווצים כשהוא שאף באיטיות ונשף בחדות. דמי התחמם בתגובה לקרבתו אליי, לריחו, לתחושת גופו הגברי והמוצק תחת ידי ולאופן שהוא תמיד הגיב למגע. עדיין, אחרי כל הזמן שעבר.

הוא הסתובב אליי, אחז בפניי בין ידיו, הצמיד את שפתיו אל שלי וביטא ללא קול את המילה תודה על פי. ארצ'ר משך אותי לעמידה, ושנינו התפשטנו באיטיות מול האח הבוהרת. צחקתי במבוכה לנוכח בטני הגדולה והמגושמת, אבל הגאווה שקרנה מעיניו גרמה לי להרגיש יפיפייה ונחשקת, אף על פי שהייתי בהיריון מתקדם.

"אתה יודע מה אומרים על זירוז לידה, נכון?"
הוא נענע בראשו והרים גבה כשהחזייה שלי גלשה במורד זרועותי ונפלה על הרצפה. אש הבזיקה בעיניו למראה שדיי החשופים, שהיו גדולים מהרגיל, ופטמותי הכהות והזקורות.
"שאותו הדבר שהכניס לשם את התינוק עוזר גם להוציא אותו?"
לחשתי בהתגרות.

עיניו לכדו את שלי והוא צחקק חרישית. כל עוד אני זוכה לבלות איתך את הלילה לבד.

חייכתי כשנזכרתי בשלושת ימי הצירים שעברתי כשילדתי את הבנים, כמה איטי היה התהליך, כמה זמן הוא ארך. נראה לי שנהיה בסדר. אף על פי כן, לא יפריע לי אם העניינים לפחות יתחילו להתקדם. הייתי אמורה ללדת בעוד שלושה ימים, וכבר הייתי מוכנה ומזומנה לא להיות בהיריון. ועוד איך מוכנה.

ארצ'ר נישק אותי שוב, ולפתע האורות הבהבו וכבו. שנינו קפאנו במקומנו, וארצ'ר חיך על שפתיי והביט מעבר לכתפו אל השלג, שהמשיך ליפול ללא הרף. טוב שהאש עוד בוערת ומחממת אותנו, אמר, ואז הסיר מגב כיסא הנוח שמיכה רכה ופרש אותה על הרצפה. צפיתי בו לרגע, כשאסף כמה כריות מהספה כדי שיהיה לנו נעים יותר. התבוננתי בשריריו נעים תחת עורו, בתנועותיו החלקות והחינניות. אלוהים, כל דבר בו עורר בי פליאה; הסקסיות הפשוטה שלו, ליבו הענק, האומץ שלו, האינטליגנציה שתמיד זהרה עמוק במבטו הערני. אהבתי אותו עד כאב.

ירדתי על ברכיי על השמיכה ונשכבתי על גבי בחוסר אלגנטיות שגרם לי לצחוק קצת על עצמי. האש חיממה את עורי והרגשתי שלוה ומאושרת. "בוא הנה," לחשתי כששלחתי לעברו את זרועותיי, והוא הרכין את גופו העירום מעל שלי. "אני אוהבת אותך," אמרתי חרישית כשהוא נצמד אליי מאחור ושלח את ידו סביבי כדי לעשות לי דברים שגרמו לי לגנוח.

גם אני אוהב אותך, כתב על גבי באצבעו, ורעד עבר בי. קולות פיצוח נשמעו מהאח כשהאש חיממה אותנו. בחוץ, הרוח התגברה, השלג הסתחרר מחוץ לחלון והחדר נמלא באנחות וזעקות העונג שלי שעה שנשימותיו הכבדות של בעלי חיממו את צווארי. היינו אבודים זה בזו לזמן מה, אבודים בעורנו החשוף והחם, בנשיקותינו המרטיטות, בגפינו הסבוכות. באושר הצרוף שבליילה

המושג והדומם הזה – האחרון שנזכה לו בזמן הקרוב. ובשמחה הטמונה בציפייה שלנו למהומה העליזה שתבוא בעקבותיו. לזמן מה הרגשנו כאילו רק שנינו קיימים, והעולם התמוסס באיטיות כמו נטיפי קרח תחת שמש חורפית חמימה.

כשקרני אור היום האחרונות התעמעמו והתחלפו בחשכה והאש ריקדה וריצדה על הקירות, קצב נשימותינו נרגע וארצ'ר עטף אותנו בשמיכה. התכרבלתי לעומת החזה שלו. ככה זה ודאי היה לפני מאות שנים, כשאנשי המערות חיבקו את הנשים שלהם במערות חשוכות לאור המדורה, אמר.

צחקתי חלושות ונישקתי את החזה החשוף שלו. "הממ," המהמתי, ועניתי לו בקולי מאחר שידיי היו לכודות לעומתו. "אבל אילו היינו אנשי מערות, אתה היית צריך ליילד את התינוק הזה בעצמך בכוא הזמן."

אני איש מערות. אני צד חיות פרא והורג אותן כמו ידיי. אני לא מפחד משום דבר.

צחקתי שוב. "אה, אתה שוכח מהר כמה מפחידה יכולה להיות אישה יולדת. מפחידה יותר מכל – מילותיי נגדעו כשבטני התכווצה בכאב.

ארצ'ר הרים את ראשו ועל פניו מבט מודאג. את כסדר? הכאב התעמעם ונשפתי באיטיות. "כן, אני בסדר. קצת צירים מדומים. או שאולי באמת הזזת את העניינים." הוא נראה עוד יותר מודאג כשהביט לעבר החלון.

"ארצ'ר" – הרמתי אחת מידיי והעברתי אותה בשיערו העבה והמשיי – "הכול בסדר. בפעם האחרונה זה נמשך ימים שלמים. אפילו אם זה –" אנחה רמה ופתאומית בקעה מפי כשבטני התכווצה שוב, הפעם עוד יותר בחוזקה. אלוהים. לא זכרתי שהכאבים היו

עד כדי כך חזקים לפני שהייתה לי פתיחה של חמישה או שישה סנטימטרים לפחות.

ארצ'ר התיישב והרים אותי איתו לאחר שהכאב שכך, ותווי פניי נרפו. האש הטילה אור עמום על המסדרון והוא הוביל אותי לאורכו, אל חדר השינה. האור מהאח חלחל בקושי אל החדר, אבל הצלחתי בכל זאת לראות את הרהיטים והתיישבתי על המיטה בזהירות. אור הופיע מאחוריי, וכשהבטתי מעבר לכתפי ראיתי שארצ'ר מצא פנס במגירת השולחן ליד הצד שלו במיטה. הוא נתן לי אותו. אני הולך להביא את הפנס השני מהמטבח. לדעתי כדאי שנתחיל לתזמן את הצירים שלך. השניים האחרונים היו במרחק של פחות מחמש דקות.

פתחתי את פי כדי להסכים איתו, ובו ברגע הרגשתי עוד אחד מפלח את בטני התחתונה. אנחת כאב מעוותת בקעה מפי. כשפקחתי את עיניי, ארצ'ר השתופף מולי והרים אליי מבט מפוחד. בסדר. מספיק. שלושה ברצף וכולם בהפרשים של פחות מחמש דקות. אנחנו צריכים לשלוח הודעה לרופאה שלך.

הנהנתי בהסכמה. עד כה היו לי רק שלושה צירים, אבל כבר ילדתי בעבר וידעתי בדיוק מה משמעותם. לא היה בהם שום דבר מדומה.

כשארצ'ר ניגש להביא את מכשיר הנייד שלו, התרוממתי מהמיטה וניגשתי אל השירותים. כשקמתי, נאלצתי להישען על הכיור ולנשום עמוק כשעוד כאב חד פילח אותי. אגלי זיעה בצבצו על מצחי והגליי רעדו. גררתי את עצמי בחזרה לחדר השינה וכבר לבשתי חולצה כשארצ'ר חזר לחדר, פניו מעט חיוורות ופנס תחוב מתחת לזרועו כדי שיוכל להשתמש בזרועותיו. הוא לבש את מכנסיו הגיינס שלו אבל נשאר ללא חולצה. אין קליטה סלולרית.

מה? בגלל השלג?

זה לא רק שלג. בחוץ משתוללת סופה. החזאים כנראה לא שמו לב עד כמה סוער יהיה מזג האוויר.

ניגשתי אל חלון חדר השינה, הרמתי את התריס וצמצמתי את עיניי כדי לראות מבעד למערבולת הלבנה. נשנקתי בתדהמה כשראיתי, לאורו החיוור של הירח, בדיוק עד כמה עמוק השלג – שלג שהלך ונערם מאז נכנסנו למערה הפרטית שלנו מול האח. נפנית אל ארצ'ר. הטנדר יצליח לזוז בשלג הזה?

הוא נאנח עמוקות והעביר יד בשיערו. אם ארכיב שרשראות שלג על הגלגלים, נראה לי שיהיה בסדר. אני לא חושב שכבר פינו את השלג מהכבישים, במיוחד לאור העובדה שהסופה הזאת לא הייתה צפויה.

הנהנתי, וחששות החלו מנקרים בי. גם אני לא חשבתי שכבר פילסו את השלגים, אבל הם בכל מקרה היו מפנים רק את הכבישים הראשיים. אנחנו התגוררנו סמוך לכביש עפר ליד האגם, ולא היו לנו שכנים קרובים כלשהם. כמה זמן ייקח לך להתקין את השרשראות?

דבע שעה.

כשנפיתי מהחלון עוד ציר הכה בי ונאחזתי בקיר כדי להישאר יציבה. אנחת כאב רמה בקעה מפי מכורח ההתכווצות המייסרת, והלחץ היה כה חזק עד שבכרתי רעדו. אלוהים, זה היה רציני. הרגשתי את ידיו של ארצ'ר עליי, ונשענתי עליו בדיוק כשנחשול מים קלח במורד רגליי והכה ברצפה. נשנקתי. "אלוהים, ירדו לי המים."

הרגשתי את כל גופו של ארצ'ר מזדעזע. הוא הרים אותי בזרועותיו, הקיף את המיטה, הניח אותי על רגליי כדי להזיז את

השמיכה ועזר לי לשכב, כך שגבי נשען על הכריות, ספק בשכיבה ספק בישיבה. לא הייתי מכוסה, אבל הבית היה קטן דיו כדי שחום האש יגיע לחדר השינה שלנו, והיה נעים להיות בו חרף הסופה בחוץ.

כשהפנס עוד מתחת לזרועו, ארצ'ר מיהר אל חדר האמבטיה וחזר בתוך שניות ספורות עם כמה מגבות שהוא פרש מתחתי, בזמן שזותי ימינה ושמאלה כדי לעזור לו. צעקתי כשציר נוסף פילח אותי, ועוד זרם מים נשפך על המגבות. כשעוצמת הציר דעכה נשכבתי ברפיון על הכריות והרמתי את מבטי אל ארצ'ר. עיניו היו פעורות מפחד. אני אצטרך להשאיר אותך כאן ולצאת להביא עזרה. את לא יכולה לנסוע במצב הזה.

שלחתי לעברו את זרועותיי. "לא! אל תשאיר אותי פה. התינוק בדרך. אני לא יכולה לעשות את זה לבד. אפילו אחרי שתרכיב את שרשראות השלג, זאת נסיעה של רבע שעה עד לתחנת המשטרה במזג אוויר נוח. אתה עלול להיתקע... או אהההה," צעקתי כשציר נוסף הכה בי וזרועי נשמטה שוב על המיטה.

הרגשתי את חום גופו של ארצ'ר כשהוא התיישב על המיטה לידי והצמיד את לחיו לשלי, בזמן שנשמתי כדי להקל על הכאב. כששריריי נרפו, צנחתי על הכריות ופקחתי את עיניי בערפול. התינוק הזה עמד לצאת. ומהר. וזה בדיוק מה שאמרתי לארצ'ר בנשיפה חדה.

אני לא יכול ליילד תינוק, ברי. מעולם לא יילדתי משהו מלבד כלבלבים. מה אם משהו ישתבש? אני לא יכול לאבד אותך.

הוא הביט סביב בעיניים פראיות ומצמץ כאילו חשב שימצא פתרון טוב יותר באחת מפינות החדר או ממש מחוץ לחלון. אחזתי בידו. "ראית את הבנים שלנו נולדים. אתה יכול לעשות את זה,

איש מערות. אתה לא מפחד משום דבר." גם אני פחדתי, אבל ידעתי שאין לנו ברירה. אנחנו נצטרך לעבור את זה בשלום. בדיוק כפי שעשינו הרבה דברים אחרים מפחידים ולא צפויים, נצליח להתמודד גם עם זה – יחד.

הוא שחרר נשימה עצורה וחיך חלושות כשהביט בי, ועיניו נמלאו בנחישות ואהבה, כאילו מחשבותיו היו הד למחשבותיי שלי. ראיתי אותו מתעשת ממש לנגד עיניי והרגשתי את ליבי גואה מרוב אהבה וגאווה על כל הדרכים שהוא הראה לי עד כמה הוא אמיץ מאז פגשתי אותו. בטחתי בו. בטחתי בו בכל נשמת.

לבסוף הוא הנהן ולחץ את ידי בחזרה, ואז הרפה ממני והנהן שוב. ברי, תקשיבי לי, אני יודע שבפעם הקודמת הדפת שני תינוקות, אבל אם זה יהיה דומה אפילו קצת לפעם הקודמת, את לא תוכלי להסתכל על הידיים שלי. אני לא אוכל לדבר איתך. אני אכתוב את המילים שלי על העור שלך ואת תצטרכי לנסות להקשיב לי, בסדר? זאת תהיה הדרך היחידה שבה נצליח לתקשר בזמן שתביאי את התינוק הזה לאוויר העולם.

הצלחתי לשלוח לו חיוך קטן. אני כבר הלכתי ונעלמתי בעולם משלי – הייתי חייבת, אבל הבנתי אותו. הוא לא יוכל לצעוק לי הוראות או דברי עידוד כדי להחזיר אותי לקרקע המציאות. אני איאלץ להקשיב לו כפי שתמיד הקשבתי לו ברגעים האינטימיים שלנו. אלוהים, קיוויתי שאצליח לעשות את זה.

אני הולך להביא כמה דברים. את תסדרי דקה בלעדיי?
הנהנתי כשכאב נוסף הכניע אותי. הוא נשאר איתי עד שהציר עבר, וחום גופו נעלם כשהוא הלך לאסוף את כל מה שהוא נזקק לו.

עצמתי את עיניי ומחשבותיי נדרו אל המצב המשונה שבין

העולם הפנימי לחיצוני, מצב שכל אישה יולדת מכירה היטב. הרגשתי כאילו אני צפה על פני ים רגוע, מתנועעת בעדינות, עד שלפתע גל גדול מגיע וגורר אותי אל מתחת לפני המים, מטיח אותי בקרקעית הים הקשה, ואף שאני מתקשה לזוז, אני תמיד מצליחה לחזור שוב לפני המים ולצוף. נסחפתי... נסחפתי... הגלים באו מהר יותר ויותר, והטלטלות הלכו והתארכו.

פקחתי את עיניי אחרי ששרדתי נחשול גדול במיוחד וראיתי שמסביבי דולקים נרות ומאירים את החדר. עיניי נדדו באיטיות אל ארצ'ר, ואם כי הוא נראה קצת מבוהל, הוא חיך אליי חיוך כה עדין, כה מתוק, עד שליבי עלה על גדותיו מרוב אהבה. הרגשתי שאני צועדת בערפל, דוהרת אל שדה הקרב – ספק שבויה בחלום, ספק לוחמת. האהבה שזרמה בעורקיי הייתה עדינה עד כאב ובו בזמן עזה בעוצמתה. הוא נראה כה יפה לאור הנרות – כמו אל מהוסס. "אתה זוכר את הלילה הראשון שעשינו אהבה?" לחשתי. "הדלקנו נרות. אהבתי אותך כל כך. לא חשבתי שזה אפשרי, אבל עכשיו אני אוהבת אותך אפילו יותר."

הוא נאנח ושפתיו ביטאו את המילים גם אני אוהב אותך באלם, בדיוק כשגל נוסף התרסק בתוכי והתכנסתי שוב לתוך עצמי כדי להתמודד עם המתקפה. הרגשתי את אצבעו על ירכי והתמקדתי במילים שהוא כתב על עורי: אני כל כך גאה בכך. הוא מגיע. הוא כמעט פה. את יכולה לעשות את זה.

הגלים התנפצו והנרות הבהבו, ובעלי הדריך אותי במילות אהבה שכמו נחקקו לא רק על עורי, אלא גם על לוח ליבי. מילים שילוו אותי לעולמי עולמים.

הגוף שלי ידע מתי הזמן ללחוץ, וצרחת כשהרגשתי את ראשו של התינוק מגיח מתוכי, את אותה טבעת אש בווערת שזכרתי

מהלידה הקודמת. תאטי לדגע, כתב ארצ'ר. כבשתי את הרחף, זיעה ניגרה במורד פניי וכל שריר בגופי נקפץ עד שהציר הבא הגיע. התכדרתי לתוך עצמי כדי לדחוף פעם אחת אחרונה.

צנחתי לאחור ובכיתי כשתחושת הקלה גאתה והציפה אותי, וכשמצמצתי ופקחתי את עיניי, ראיתי את ארצ'ר מחזיק את התינוק שלנו. דמעות זלגו על פניו בשעה שהיללה היפיפייה של העולל שלנו מילאה את החדר.

הוא בלע רוק, וכשהביט בתינוק בבהלה, תקף אותי פחד פתאומי. התרוממתי קלות. "מה קרה?"

הוא נענע בראשו וחיוך יפיפה הופיע על פניו כשצחק חרישית. הוא נענע בראשו שוב כשהצמיד את התינוק אליו וכתב על הרגל שלי, בת, בת.

צחקתי כלא מאמינה. "בת? זאת בת?"

הוא ניער מעליו את ההלם מהידיעה שיש לו בת, העביר אותה אליי, ואני הצמדתי אותה לחזי וכיסיתי אותה בשמיכה. העפתי מבט בשעון. אחת עשרה חמישים ושלוש, שניים בדצמבר. היא נולדה ביום ההולדת של אבא שלה.

ארצ'ר פרש מגן מזרן ממיטתו של אחד הבנים בין רגליי והביא מספר מגבות וערכת עזרה ראשונה. ערסלתי את בתי בזרועותיי כשהוא חתך את חבל הטבור והתמודד עם כל מה שנשאר לעשות לאחר הלידה. עבודתו של איש מערות לא נועדה לאנשים רכי לבב, אמר כשכיסה אותי בשמיכה וניקה את התינוקת במגבת לחה וחמה. צחקתי חלושות. "תודה," לחשתי לו כשעזר לי להלביש אותה בבגדים חמים ולחבוש כובע קטנטן לראשה. היא כבר ישנה עמוק. דמעות עלו בעיניי כשהנחתי את ידי על לחיו. "עשית עבודה כל כך טובה. היית הגיבור שלי."

את עשית הכול. היית מדהימה. הוא התכופף ונישק אותי ברכות, ובעיניו נצצה כל האהבה שבעולם. הוא העיף מבט בתינוקת, התבונן בתווי פניה הקטנים במשך רגעים אחדים, ואמר, היא דומה לאמא שלי.

הנהנתי. "אני יודעת. היא תהיה יפיפייה בדיוק כמו שאמא שלך הייתה." הוא חייך שוב וליבו ניבט מעיניו – לב מלא אהבה ואומץ וטוב לב במידה כה רבה עד שהוא קרן מתוכו כמו אור.

איך נקרא לה? שאל לפני שהעביר את אחת מאצבעותיו על לחיה המשיית. היא נפנתה לעבר אצבעו מתוך שינה, אבל מייד נרגעה שוב. חייכתי אל פניה הקטנות והמושלמות. בקרוב היא תהיה רעבה, אבל הערכתי את השלווה הרגעית.

"אני לא יודעת," לחשתי. לא דיברנו על שמות לבנות, עד כדי כך היינו בטוחים שיהיה לנו עוד בן.

רגע לאחר שאמרתי את המילים, מכשיר הנייד של ארצ'ר, שנח על השידה, צפצף ובישר על כמה הודעות נכנסות – הקליטה הסלולרית התחדשה. צחקתי. "יופי של תזמון."

הוא חייך ונישק אותי שוב, ואז לקח את הנייד שלו ושלה הודעות במהירות. צליל התראה חדש נשמע מייד, והוא החזיר את המכשיר למקומו. טרוויס מזמין אמבולנס.

הנהנתי. טרוויס. כמה מעניין, האדם הראשון שארצ'ר התקשר אליו היה אחיו. הוא מן הסתם למד לתת בו יותר אמון אם הוא סמך עליו עם המידע הזה. אם הוא סמך עליו שידאג לנו. נישקתי את ראשה של בתי כשהצמרתי אותה אליי, והרגשתי מוכת אהבה ומלאה באושר אינסופי.

למחרת, כשנענעתי את אווה התינוקת בכיסא הנוח שבסלון, לאחר ששתינו עברנו בדיקות וקבעו שאנחנו בריאות ושלמות,

צ'ארלי וקונור הביטו בה בעניין מהול בחשדנות. "יש'נו אחות," לחש צ'ארלי לקונור וקירב את ראשו לראש של אחיו. הצמדתי את שפתיי כדי לכבוש חיוך.

קונור הנהן ומבט רציני ניבט מעיני הענבר שלו כשהסתכל על אחיו. "נ'חנו נצטרך ללמד אותה דברים."

לא יכולתי לכבוש את צחוקי, אם כי ריסנתי את האנחה שאיימה לבקוע מפי. יכולתי רק לשער לעצמי מה השניים האלה יחשיבו כלקחים חשובים כשאווה תהיה גדולה דיה למלא אחר הוראותיהם. "אולי היא תלמד אתכם דבר או שניים," אמרתי בחיוך. "ועכשיו, למה ששניכם לא תלכו לחדר ותפתחו את אחד ממשחקי הלגו החדשים שאבא קנה לכם."

שניהם חייכו ופתחו בריצה לעבר החדר שלהם כדי לראות את הצעצוע החדש שקיבלו. נאנחתי בסיפוק כשהסתכלתי מבעד לחלון על הנוף החורפי והלבן והאזנתי לתאומים משחקים. יכולתי לשמוע את ארצ'ר מסתובב במטבח ומחמם את ארוחת הערב – אחת הפשטידות שנורם ומגי הביאו לנו מוקדם יותר.

אווה ייבבה חרישית בזרועותי, והשמיעה קולות רכים של תינוקות בזמן שחלמה.

בחוץ השלג נצנץ וזהר, הנוף היה שקט ושלו, ובתוך ביתנו הקט שעל שפת האגם, הרגע נמלא בצלילים של אהבה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

רוצות לדעת מה ארצ'ר חשב
כשהבין שהוא מתאהב בכרי?
עברו לעמוד הבא כדי
לקרוא את הפרק מנקודת המבט של ארצ'ר!

נקודת המבט של ארצ'ר

פרק 15

ארצ'ר

אוכל לבוא שוב מאוחר יותר? היא שאלה, ואז כרכה סביבי את זרועותיה. לא באמת ידעתי איך להגיב. עבר זמן רב כל כך מאז נגע בי מישהו, והקרבה אליה העלתה בי תחושת בהלה עמומה, לצד כמיהה פראית עזה. כל כך רציתי להשיב על המחווה, לעטוף אותה בזרועותיי ולגלות איך ארגיש כשאחבק אותה שעה שהיא מחבקת אותי. כמעט עשיתי את זה, אבל אז היא התרחקה ממני והרגע אבר. אבל היא תחזור. שבתי הביתה, וכשראיתי את השתקפותי בחלון התחוויר לי שאני מחייך. באותו בוקר קמתי מוקדם מדי ולא הצלחתי לחזור לישון, לכן לקחתי את הכלבים לאגם וזרקתי להם מקלות במשך זמן מה. הפעילות המכנית הצליחה לבסוף להשתיק את כל מחשבותיי – את כל השאלות מורטות העצבים שהסתחררו בראשי בלולאה אינסופית, ועל כך הייתי אסיר תודה. מאז הצלתי את ברי מהמלכודת שדודי טמן לה ונשאתי אותה בחזרה לביתי, שם התוודתה בפניי על הכאב שהרגישה כשאיבדה את אביה, ראשי הסתחרר מרוב שאלות, מרוב ספקות. מראה עיניה כשמחיתי מהן את הדמעות פילח מייד את ליבי, ובאותו רגע ידעתי שרגשותיי

אליה חזקים משאפשרתי לעצמי להודות. כל רגע שביליתי עם ברי היה מרגש ובו בזמן מעט מסוכן. תהיתי מה היא רואה בי, אם בכלל, מדוע היא ממשיכה לחזור, איך ואם בכלל יש לי מקום בחייה. מיליון שאלות שיוותרו ללא מענה אלמלא אשאל אותה, ופחדתי מכדי לשאול אותן.

חזרתי לביתי במחשבה שברי עוד ישנה במיטתי, אך היא הגיחה מתוכו בריצה וחיוך מלא מרץ מעטר את פניה היפיפיות כשסיפרה לי שלא היה לה פלשבק באותו בוקר. לאחר שעיכלתי את משמעות דבריה, ליבי התכווץ בחזקה. ידעתי איך זה לחוות אותו אירוע מזוויע פעם אחר פעם. הבנתי מדוע היא לא רוצה לחזור שוב לישון מרוב פחד מפני החלומות שיגיעו, מפני אותם זיכרונות שלעולם לא יקהו, לא משנה כמה תנסה לשכוח אותם. הרמתי את מבטי לשמיים, אותם שמיים כחולים מכחול, ונזכרתי בשמיים כחולים אחרים, ובאימה שהתרחשה תחתם.

זמן רב חלף מאז המקרה ההוא – שנים – עד שבטחתי שוב בשמיים כחולים.

זמן קצר לאחר לכתה, נכנסתי לחדר השינה שלי וראיתי שברי סידרה את המיטה. עמדתי והתבוננתי בה לרגע, ובמחשבותיי ראיתי את אותו מחזה שדמיינתי לילה קודם לכן: אותה, מפותלת בין הסדינים שלי, שיערה הארוך החום־זהוב מפוזר על פני הכרית שלי, שפתייה פשוקות, ריסיה נחים על לחייה כחרמשים כהים, שדיה עולים ויורדים בקצב נשימתה. והרגשתי את אותן פעימות בין רגליי שהרגשתי לילה קודם לכן, כשנשכבתי על הספה שבחדר המגורים, מרוגש ומגורה מעצם הידיעה שהדבר היחיד שמפריד בינינו הוא קיר. ועדיין, לא היה זה רק קיר. אלא טיח, וצבע, ומאה פחדים.

הרמתי את הכרית שבכרי הניחה עליה את ראשה, קירבתי אותה לאפי ושאפתי. יכולתי להריח את ניחוחו העדין של השמפו שלה ועצמתי את עיניי, הרשיתי לעצמי ליהנות לרגע מתחושת אינטימיות קלה, ואז הנחתי אותה בחזרה במקומה.

הנקישה הרכה על דלת ביתי הגיעה לאוזניי רגעים אחדים לאחר שיצאתי מהמקלחת והתלבשתי. לא עברה יותר משעה מאז לכתה, וריגוש קל עבר במורד גווי לנוכח העובדה שהיא חזרה כה מהר. כשפתחתי את הדלת, ברי חייכה אליי חיוך מתוק, מעט ביישני, וחיוכה גרם לליבי להחסיר פעימה כמו תמיד. בקלות שכזו. יותר מדי בקלות.

תודה שהזמנת אותי שוב לכאן, ארצ'ר. אני מקווה שלא אכפת לך... אחרי אתמול בלילה... אין מקום אחר בעולם שאני רוצה להיות בו יותר מאשר כאן איתך, היום. היא הטתה את ראשה ושיערה האסוף נפל על כתפה. תודה רבה לך.

הו, אלוהים, אילו רק ידעה עד כמה אני רוצה אותה כאן, אילו ידעה שהמקום היחיד שהייתי רוצה להיות בו הוא לצידה, האם הייתה נבהלת? ליבי החיש את קצב פעימותיו. המחשבה הבהילה אותי. לפעמים הרגשתי כאילו המילים שלא אמרתי לכרי רועשות כל כך במחשבותיי עד שהיא עלולה לשמוע אותן מצידו השני של החדר, אף שלא השמעתי – אף שלא יכולתי להשמיע – קול, או הרמתי את ידיי.

מבטח נפל על כפות רגליי ועינייה התרחבו כשהיא בחנה אותן, אך מיהרתי להרגיע אותה. יכולתי להצביע על רשימה ארוכה של מכאובים שבכרי עוררה בגופי מעצם ניחוחה, מעצם קרבתה אליי. כפות רגליי היו הדאגה האחרונה שלי בנוגע לתסכוליי הפיזיים. לכן, כשהיא הציעה בחשש לספר אותי, הרגשתי נבוך מעט

כשהבנתי שלדעתה היה בי עוד מקום לשיפור, וחששתי מפני התחושות שעלולות להתעורר בי אילו היא תעמוד כה קרוב אליי ותיגע בי כפי שאף אישה מעולם לא נגעה בי קודם לכן. אבל לפני שיכולתי לחשוב על זה לעומק, ידיי התרוממו כמו מעצמן. אני בעד. החיוך שהעניקה לי בתשובה הפיג מעט מחוסר הנוחות שלי.

מה אתה מעדיף? שאלה. אעשה מה שתמצא.

המבט שהיא נעצה בי אמש, כשיצאתי מחדרי בפנים מגולחות, עלה שוב במחשבותיי. הזיכרון עורר בי התרגשות, וגל של חום גאה בי. היא הסתכלה עליי באישור ובפליאה – כלומר, לפחות כך פירשתי את מה שראיתי בעיניה. אפשר שמבטה הכיל רגשות עזים יותר, אם כי לא העזתי לקוות לכך. המחשבה גרמה לי להרגיש כאילו עצרתי את נשימתי, אם כי נשמתי כרגיל. אני רוצה שזה ימצא חן בעיניך. תעשי מה שאת רוצה.

בטוח? ידיה נעו בהיסוס ופניה נמלאו דאגה וחמלה כה עזים עד שכמעט הרגשתי את המילים מלטפות את עורי.

מאוד. זה היה אמת ושקר בעת ובעונה אחת, אך לפני שהצלחתי לשכנע את עצמי שלא כדאי לי לעשות את זה, נכנסתי למטבח, לקחתי כיסא והנחתי אותו במרכז החדר. לאחר דקה, הרגשתי מגבת עוטפת את כתפיי ושמעתי את רעש המספריים כשהניחה אותם על הדלפק. נשימות עמוקות, הזכרתי לעצמי. פרשתי את כפות ידיי על ירכיי – הגרסה שלי לדממה מוחלטת – ועצמתי את עיניי בהמתנה שתתחיל.

ידיה התרוממו לשיערי בהיסוס, ומגעה הראשון היה כהמהום נמוך של זרם חשמלי על קרקפתי. לרגע, היא העבירה את אצבעותיה בין מחלפות ראשי. כאילו למדה את תחושת שיערי, או אולי היא בסך הכול מדדה אותו לקראת המלאכה שלפניה. היא משכה בו

קלות כשהתחילה לקצוץ, ואילו יכולתי להיאנח, הייתי עושה זאת. עצמתי את עיניי כשאצבעותיה נעו בקלילות על עור הקרקפת שלי וגרמו לי להצטמרר מעונג. אלוהים. הדרך שבה היא נגעה בי... הייתה יותר מדי, ואיכשהו לא הספיקה לי כלל וכלל.

היא נעה סביבי וגזרה את שיערי בתחילה בצד אחד, ואז בשני, ויכולתי לראות את גופה זו בשעה שענייה התמקדו במלאכתה. ניצלתי את ההזדמנות וגמעתי במבטי את קימורי שדיה, את עיקול מותניה, שהיו דקיקים ועם זאת נשיים, ואת רגליה הארוכות והשזופות. הקרבה בינינו אפשרה לי להבחין גם בפרטים קטנים יותר, שלא ראיתי קודם. הבחנתי בשערות הבלונדיניות הקטנטנות שעל ירכיה, בעור החלק והמשיי שמתחת לזרועותיה, בוורידים העדינים והכחולים שעברו מתחת לעורה.

קרבתה גרמה לי לרגישות־יתר, וכך גם מגעה וריחה המתוק שאפף אותי – אותו ניחוח נשי שבעבר הגיע לאפי רק ברמזים, ריח פרחוני וחמקמק. ריח שהיה כל כולו ברי.

הסיטואציה הייתה אינטימית ואישית, וגופי התקשה, כל כולו מוכן ומזומן לחוות עוד ממנה, לחקור את תווי המתאר של גופה, להתוודע למגע עורה. אלוהים. תפסיק לענות את עצמך, ארצ'ר. היא הייתה כה יפה עד שכאב לי מעט להיות כה קרוב אליה ולדעת שייתכן שזהו כל שאזכה לחוות. לפתע, כמיהה עזה כיווצה את נשמתי והרגשתי חולשה, ותהיתי אם עליי לעצור הכול, פשוט לומר לה ללכת ולשים קץ לייסורים המענגים האלה. נשימתי נעתקה, וברי חדלה מתנועותיה לשבריר שנייה.

היא החליקה את שיערי והסיטה אותו ממצחי, מבטינו נפגשו, והוכיתי בהלם למראה התשוקה שחשבתי שראיתי בתוכן. עיניי נפערו, טיילו על פניה, ניסו להבין מה ראיתי שם. אבל לא הייתי

בטוח. לא ידעתי. ומה יקרה אילו... אילו טעיתי ו... עצמתי את עיני בחוזקה וקטעתי את החיבור בינינו כשנמלאתי ספק ביכולתי לקרוא את האישה הזו – לקרוא כל אישה שהיא.

ליבי הלם כה מהר עד שהתקשיתי להסדיר את נשימתי. היא רכנה לעברי והבחנתי בפטמותיה הקשות מתחת לבד הדקיק של חולצתה. משב אוויר קטן נפלט מגרוני. עורי עקצץ וכל גופי עלה בלהבות מרוב תשוקתי אליה. היא הייתה טהורה וחמה, ושונה בתכלית מכל דבר שחווייתי אי פעם.

נדמה שגם נשימתה של ברי הייתה כבדה משהייתה קודם, ותהיתי אם היא מרגישה משהו שמתקרב אף במקצת להרגשה שלי. האם זה אפשרי בכלל? איך אפשר לדעת? מה אמור גבר לעשות במצב כזה? האם אני אמור לשאול אותה או פשוט לפעול על פי החושים שלי? אבל החושים שלי הפחידו ובלבלו אותי. אילו הייתי פועל על פיהם, הייתי נעמד וגורם לה ללכת לאחור עד שגבה היה נשען לעומת הקיר. הייתי נצמד אליה בניסיון להקל מעט את הכמיהה הלוהטת שבין רגליי. הייתי טועם קודם את פיה ואז את כל השאר. הייתי מעביר את ידי במורד גופה, מתחת לבגדיה, לומר את תחושת עורה החשוף. רציתי לתאר באוזניה את כל הדרכים שבהן חשקתי בה, לכתוב את מחשבותיי על פני עורה באצבעותיי. ידי נקפצו על ירכי, והשתוקקתי לומר את המילים. רציתי לשמוע את הקולות שעשויים לבקוע ממנה כשהיא תחוה עונג, וכמהתי להיות זה שיגרום לה להפיק אותם.

אוי, אלוהים, אלוהים. רעדתי, והתחושה הייתה כבדה מלהכיל. תמונות נדחקו בכוח לתוך מחשבותיי, מהר משיכולתי להתמודד איתן. יותר מדי שאלות, יותר מדי ספק, יותר מדי רגשות בבת אחת. הייתי מגורה עד כאב.

"זהו", לחשה. "גמרנו. זה נראה באמת טוב, ארצ'ר." היא כרעה לפני ובחנתי אותה. פטמותיה עוד היו זקורות ונוקשות מתחת לחולצתה ועיניה התכהו. ארשת פניה הביעה חוסר ביטחון, והשאלה שבעיניה גרמה לי לפחד עוד יותר. לא היו לי תשובות. לא היה לי דבר, רק מיליון שאלות משלי.

היא הניחה את המספריים על הדלפק והתקרבה. מבטה רפרף במהירות על שפתיי ואז ניתק מהן, וליבי קפץ. התמקדתי בשפתיה לרגע, מלאות ואדומות, ורציתי לנשק אותה. רציתי, אבל פחדתי. אני אהיה מגושם. אני אהיה מהוסס. אני אראה כאילו אני מפחד ממנה, עובדה שהייתה נכונה ברובה. ואם היא תהדוף אותי מעליה, אם היא לא מרגישה כמוני...

בלעתי את רוקי, בהלה נעה במהירות במורד גווי. זה היה יותר מדי. הייתי מוכרח לחשוב, הייתי מוכרח... נעמדתי במהירות, נזקקתי למרחק. נזקקתי להיות לבדי. ברי קמה על רגליה ונראתה המומה גם כן. לרגע רק הבטנו זה בזו מעבר למרחק הקטן שהפריד בינינו.

את צריכה ללכת עכשיו. רציתי לעוות את פני בכאב לנוכח המילים התקיפות שבהן בחרתי, אבל לא עשיתי זאת. התכוונתי לדבריי, אם כי לא רציתי להעליב אותה. רציתי שתבין אותי, אבל קודם כול הייתי חייב להבין את עצמי. הייתי מוכרח לרסן את גופי. את ליבי.

ללכת? היא שאלה. חוסר ודאות ניבט לרגע מעיניה. למה, ארצ'ר, אני מצטערת אם אני –

לא, שום דבר, אני רק... יש לי דברים לעשות. את צריכה ללכת.

"בסדר", לחשה, וצבע הכתים את לחייה. "בסדר."

היא זזה, מודעת לתנועותיה, ואספה את חפציה. הכרתי את

התחושה – דומה שכך התנועעתי כל חיי. אבל לא ידעתי מה לעשות שעה שנאבקתי בכל כוחי בחוסר הביטחון שלי.

אתה בטוח? אני לא –

כן, בבקשה, כן.

”בסדר,“ אמרה שוב, וצעדה לעבר הדלת. חשבתי שראיתי בלבול על פניה, אבל גם כאב, וחשתי דקירה חדה של אשמה שגרמה לי לעוות את פניי. ידעתי שהיא לא תזלזל בי אילו ידעה מה אני מרגיש. ברי הייתה טובת לב. היא תנהג בחמלה אפילו אם היא תדחה אותי. ואיכשהו זה רק יכאב לי עוד יותר. הבלבול המכניע שהרגשתי היה כמו יצור חי ונושם שמילא את החדר ולחץ עליי.

נגעתי בזרועה כשהיא עשתה את דרכה לעבר הדלת. רציתי לומר כל כך הרבה, רציתי לשאול שאלות כה רבות. אבל לא הצלחתי לומר דבר מלבד, אני מצטער. אני באמת מעריך את התספורת.

היא הביטה בי לרגע, ואז נדה בראשה, יצאה מבעד לדלת וסגרה אותה בעדינות מאחוריה. לפתי את תספורתי הקצרה החדשה בידי ומשכתי בשיערי. עיניי עצומות בחוזקה. אתה אידיוט, ארצ'ר הייל. אנחת הצער והתסכול שעלתה מגרוני הייתה חסרת קול, אך עדיין בקעה מתוכו. כעסתי על עצמי מפני שהייתי כה מפוחד, כה גולמני, כה נבוך מקרבתה של ברי. אלוהים, לא ידעתי אם אוכל להשתנות. הלכתי לחדרי וצנחתי לאחור על מיטתי, הרמתי את מבטי לרגע לתקרה כשאני עדיין אוחז בשיערי. הרגשתי מוזר כשאחזתי בו. הרגשתי מוזר בתוך עורי.

גופי עוד היה חם ודואב והשתוקקתי למצוא פורקן. פתחתי את כפתורי הג'ינס שלי ואחזתי באיברי, שפעם מרוב תשוקתי לברי. כעבור לטיפות ספורות, כבר עצמתי את עיניי ולחצתי את ראשי

לאחור לעומת הכרית כשגל של עונג שטף אותי. הקלה. נשימתי הואטה, ומחשבותיי התבהרו קלות.

מצאתי שלוה מסוימת בדרך חיי, קיבלתי את מי שאני ואת מי שאהיה תמיד. אך נוכחותה של ברי שינתה לפתע את כל מה שחשבתי שאני יודע, את כל מה שחשבתי שאני רוצה, ולא היה לי מושג כיצד להתמודד עם ה... אפשרויות המשונות והלא צפויות. או אם בכלל כדאי שארשה לעצמי לעצור ולחשוב עליהן. הייתי נרגש ומתוסכל ואלף דברים אחרים שבכלל לא הצלחתי להבין.

שכבתי שם זמן מה בשעה שקצב ליבי חזר לסדרו. רחש העצים המתנועעים ברוח מחוץ לחלון השרה עליי שקט ורוגע. קול הגלים המשתכשכים בגדות האגם קרא לי. התפשטתי, לבשתי זוג מכנסיים גזורים, ושמתי פעמי אל המים.

בעודי הולך, מצאתי את עצמי אומר, באמצעות ידיי, את שמם של הדברים שהקיפו אותי מבלי משים: עץ אורן, אבן, אור השמש החמים. כשלימדתי את עצמי את שפת הסימנים, הייתי אומר את שמותיהם של חפצים בשטח ביתי בזמן שעבדתי או טיילתי. לפעמים דיברתי עם הכלבים באמצעות ידיי, ואף שהרגשתי קצת מגוחך כשעשיתי זאת, ידעתי שאין לי מישו אחר להתאמן איתו, מישו אחר לדבר איתו. ואז ברי נכנסה בשער ביתי...

ברי.

עמדתי והסתכלתי באגם, השמש נצנצה על פני המים באלף נקודות אור. וליבי היה שלו.

המים היו קרירים, אך לא קרים, והחליקו על פני גופי כמו משי כשהתקדמתי בתוכם וצללתי פנימה. שחיתי עד לנקודה שיכולתי לראות ממנה את גגות בתי העיר התחתית של פליון. שריריי היו מתוחים מעייפות וריאותיי שרפו, וההרגשה הייתה נעימה ומעט

כואבת גם יחד. צפתי לרגע או שניים, נותן לגופי לנוח לפני שאשחה בחזרה. כאן הרגשתי בטוח ושאני מסוגל. כאן ידעתי מהו כוחי ומהן יכולותי, כאן לא השתהיתי במחשבה על כל חסרונותי ועל כל הדברים שלא יכולתי לעשות. ובשעה שהרמתי את מבטי לעננים הלבנים והצמריריים שריחפו מעליי בעצלתיים, חשבתי על איך שלמדתי לשחות, על דוד נייתן, שלקח אותי לשוט בסירת המשוטים הקטנה והרעועה שלו, והניח לי להחזיק בדופן עד שהייתי מוכן להרפות ממנה. בתחילה פלטתי מים וטלטלתי את זרועותי, ואפילו בכיתי מפני שהייתי בטוח שאתחיל לטבוע ולא אוכל לזעוק לעזרה. אך לאחר זמן מה ניסיתי שוב, ושוב, והתחזקתי, השתפרתי, עד ששחיתי במעגלים מסביב לסירת המשוטים בזמן שדוד נייתן צחק ומחא לי כפיים.

ואז חשבתי שאולי אנסה שוב עם ברי, שאולי, רק אולי, אוכל ללמוד איך לא להיות כה מגושם בחברתה. שאוכל ללמוד כיצד להיות גבר מהסוג שיכול לזכות בבחורה כמו ברי. ושאם לא אנסה בכלל זה יהיה גם כן כאילו אני טובע, אבל במובן אחר לגמרי. ולא רציתי לטבוע. לא רציתי. רציתי לחיות. הסתובבתי והתחלתי לעשות את דרכי חזרה. זרועותיי פילחו את המים בזמן שדחפתי את עצמי קדימה, לעבר החוף, לעבר הבית.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן